

Haventocht 2 mei 2010

(Martinique, Jozef, Robby, Norbert en Ferre)

De sluizen stonden al open deze zondagmorgen. Met regenpak, zelfs met botten, stapte ik op mijn fiets richting Albertkanaal.

Terwijl Norbert, de goede ziel, mijn en zijn kajak op zijn auto stond te binden. (in zijn garage). Als een waar waterkijken arriveerde ik aan het clublokaal van de Lustige Water Kletsers. Mijn natte spullen verdwenen in Norberts koffer.

Met droog, min of meer waterwerende kledij om lijf en lede, haastte ik me naar de inschrijftafel. Zonder identiteitskaart mag je niet deelnemen aan deze spionage tocht in onze wereldhaven.

Danny weet nog altijd mensen te bezielen om dit parcours af te peddelen. Heel wat noorderburen stonden er met tent of caravan in zijn clubtuin. Voor het ontbijt met spek en eieren was ik uiteraard te laat.

Martinique en Jozef arriveerden op het moment dat de eerste deelnemers hun kajak in het rustige kanaal legden. Zij hadden immers de intentie pas in het Willem dok aan te sluiten. Verleid door het schouwspel op het water, schreven ze zich nog gauw in voor de ganse tocht. Daardoor kregen de inrichters problemen.

Toen Jozef zijn spatdek dichttrok, lagen wij (Martinique, ik en Karel, de laatste man van LWK) al bijna 500 meter achter de laatste deelnemers. Dit enerveerden de waterpolitie.

Zij kwamen hun beklag doen bij Karel. De club hield zich niet aan de afspraak. Het peddelen in groep werd verstoord door dit onordelijk vertrek. Blijkbaar was de 4-mans canadees ook nog te vroeg vertrokken.

LWK mocht zich maandag komen verantwoorden aan de blauwe tafel.

Met het peddelritme van Jozef werd het gapende gat tussen ons en de laatste deelnemers nog voor 'den Belga' gedicht. We draaiden met een groepje het Kattendijk dok in.

Norbert en Robby lagen al een tijdje te dobberen toen wij het Willem dok bereikten. Hier was het wachten op de deelnemers van de kortere tocht.

We konden in afwachting, het gedrocht van het MAS, van op het water, 'bewonderen'.

Het duurde wel een tijdje voor de 40-koppige groep zich opnieuw in beweging zette.

Op het Lefebvredok werden we geflankeerd door de politieboot en een jacht.

De hemelsluizen waren al een tijdje gesloten, weinig wind en weinig beroepsvaart.

Met een stevige peddelslag trokken we ons naar het 5de Havendok. Daar werd we gehegroepeerd onder het keurend oog van politie en begeleiding, voor de oversteek van het dok naar de refter van Mercantile.

De warme soep gleed zalig naar binnen. Het bier, uit een lang verleden, was dit jaar spoorloos. Het werd dus eigen nat om de dorst te laven. Nat was het ook toen we de refterdeur opentrokken.

Een nieuwe vracht water werd gelost. Hoe sneller je het spatzeil over je kuip kon trekken, hoe langer het reftergevoel bewaard bleef.

Onder begeleiding vaarden we het Leopolddok in. De vernieuwde blauwe begeleiding schuurde met hun zodiak over het wateroppervlak. Elk varend schip werd tot matige vaart aangemaand,

om de golfjes tot het minimum te beperken, dit om de kajakmeute niet te destabiliseren. De gelederen werden opnieuw gesloten op het einde van het dok.

Na de koppentelling werd er toestemming gegeven op eigen tempo naar het clubhuis te varen. De meeste SKK-ers hezen hun boten bij de eerste tien uit het water.

Voor drie van de vijf was dit hun eerste kennismaking met een stukje haven. De algemene indruk was matig positief. Men vond het wel eens interessant om door dit gebied te varen, maar niet jaarlijks.

Voor de natuur of de gezonde lucht van Esso of Fina moet je het niet doen. Voor de industriële activiteiten op zondag of voor het bewonderen van die één of twee mastodonten zeeschepen? Misschien wel voor het enthousiasme van de begeleiding.

Als ons materiaal netjes op de auto's lagen, lokte de geur van braadworst ons naar het clublokaal. Daar genoot het gezelschap van pot en pint. Hier goot men een sausje nostalgie over me heen.

Een oude doos opende zich. We kochten er lootjes met gegarandeerde winst. Die winst draagt Martinique nu rond haar body! Terwijl de rest walmt naar dennengeur, opgeborgen in lederen sacoches.

Daarna vlogen de bekers van het schab. De club met de meeste deelnemers kreeg die met 1 oor, de club die van het verst kwam die met 2 oren, de jongste deelnemer die met 3 oren, de oudste die met 4.

Den SKK de oorloze.

De tranen stonden in mijn ogen. Om het vocht te laten opdrogen, gaf Danny me nog een warme afsluiter voor het varen van 'zijn' tocht.

Bedankt

ferre